

Soler, 'el llop' i l'ambició

Cada cop que el *culebrón* del PP balear es reprodueix, sembla que s'arriba al límit. Que és el darrer episodi i que ja no hi ha retorn possible. Que l'enfrontament és de tal intensitat que reparar acords és del tot impossible. Però fins ara sempre, a darrera hora, ha passat alguna cosa que ha fet veure a les parts enfrontades que tenen més a perdre per separat que no conjuntament. En una paraula, que el *matrimoni*, tot i estar evidentment en crisi constant, és encara molt millor que no el *divorci*.

Passarà el mateix ara? S'hauran entès novament o en aquesta ocasió el divorci serà un fet? Quan aquest número d'EL TEMPS sigui al carrer la resolució definitiva s'hauria d'haver produït. O dilluns o dimarts. O acord o trencament.

Fins ara l'estratègia solerista de tesar la corda al màxim, però sense trencar, ha funcionat. Han estat dia rere dia a tots els mitjans de comunicació locals. I sovint han aconseguit que el seu protagonisme superi les fronteres il·lenques. Una cosa és ben clara: els soleristes saben dosificar com ningú els terminis de la crisi, fent-la inacabable, i així continuar gaudint de l'interès mediàtic. Veure si hi haurà trencament suscita un interès malaltís.

Però sis mesos són massa mesos com per estar sempre anunciant que ve el llop, i el llop sense arribar. Si Soler i els seus companys de corrent tornen a pactar, ja ningú no els creurà quan diguin que, per enèsima vegada, el llop de l'escissió torna.

Estam davant el punt de no retorn? Ara sembla que sí. Però ja se sap que en política res no és com sembla ser. En la crisi del PP hi ha molts aspectes amagats i cap dels protagonistes els explicarà. Perquè és lògic que no els expliquin. Pertanyen a l'àmbit més personal i íntim: a l'esfera de les esperances i ambicions trencades, de les ofenses que més mal fan, dels greuges que no s'obliden mai. Passi el que passi. Hi hagi trencament o acord.

Ningú no es fa polític si no té ambició. L'ambició és sempre la mateixa: el poder. Com més, millor. Això no sols no és dolent, sinó que és condició indispensable

per ser bon polític. Aquell que diu que no en té, d'ambició, o és mal polític o està en política per raons inconfessables. O és activista d'una ONG, i per tant seria millor que es dedicàs a una altra cosa. En el PP no n'hi ha cap, d'activista d'ONG.

Marí Tur volava el 27 de maig dins un avió des d'Eivissa a Palma essent conseller de Cultura. Quan aterrà a Mallorca ja no tenia Conselleria, ni president.

Joana Aina Vidal era nomenada consellera d'Afers Socials i hores abans de prendre possessió es quedava sense càrrec.

Soler havia arribat a la presidència, des d'on inaugurava una nova època. Era la regeneració del PP: noves formes, respetabilitat social i cultural generalitzada... I de sobte, res. O pitjor encara: un humiliant cop *de palau* fet per Canellas amb el suport d'alguns que hores abans li havien mostrat absoluta fidelitat.

Tot això pesa molt. No és que no hi hagi raons polítiques, en la crisi del PP. Però el resultat final –pacte o trencament– no vendrà tant perquè hi hagi o no divergències polítiques, com per qüestions personals. És molt comprensible que sigui així. El problema pel PP és que aquests greuges es mantendran vius per sempre –o almanco durant molt de temps– i passi el que passi no hi ha

MIQUEL PAYERAS



“No és que no hi hagi raons polítiques, en la crisi del PP. Però el resultat final no vendrà tant perquè hi hagi o no divergències polítiques, com per qüestions personals.”

solució.

Per al PP no hi ha res que sigui bo. L'acord únicament *congelaria* el problema, però continuaria essent una bomba de rellotgeria que en el futur podria esclatar en qualsevol moment. Però si força el trencament, es queda en minoria en el Parlament.

Per als soleristes tampoc no hi ha cap opció bona. Si trenquen, el grup mixt –per a tots tres– és el no res. Es queden sense futur polític, tret que intentin un improbable acostament cap a UM, però –sobretot Soler– no fan lliga amb Munar. Si no trenquen –obtinguin el que obtinguin ara o, fins i tot, si en el futur tornassin a provocar tensió– la pèrdua de credibilitat serà difícil de superar i mostraria febleses personals que segurament serien ben aprofitades per l'aparell en un futur no molt llunyà. ■